

Birtalan Ferenc

RIGÓTÖRTÉNET,
FELESÉGÉNEK

Liget

Birtalan Ferenc:

Rigótörténet, feleségének

*Szaladnék feléd akár egy kisgyerek.
Megfognálak, mondanám: megkerestelek.*

TARTALOM

Ha visszanéz.....	5
Téged se szerettelek jól	6
Sál, olasz fazonú inggel.....	6
Nem tudom milyen dolgok fontosak.....	8
Hidegfront	9
Egy délelőtt	10
Az olgás.....	11
Kényszerálom.....	12
Örültség éjfél után indulni versnek	13
Piros ászt, nem ászt.....	14
Összezáró idő	15
Egymással szemben.....	17
Piros ászt, nem ászt.....	18
Ősz.....	19
Félek, ne eressz el.....	20
Ma valaki gonosz volt	21
Eljegyzési csók.....	22
Nyár, 1963.....	23
Szemünkben éggel.....	24
Csikasz napokból.....	25
Határkövek – 1964	26
Ahol végleg eldőlt	27
Varázsolok.....	28
Logodi utca.....	29
Szieszta.....	30
Bárzongorista	31
Üres póráz	32
Rózsák a Vérmezőről	33
Azért	34
Felkészülve a napra	35
Én is a Logodi utcában	36
Kardot közénk	37
Az első kép.....	38
Hajnali inkarnáció	39
Rekviem egy elveszett rekviem fölött.....	40
Vér és virág	41
A vers szülőhelye	42
Belőled él.....	43
Határkövek – 1982	44
Fekete ég	45
Kialakult.....	46
A vízóra-leolvasó	47
Balatoni anziksz	48
Őszi vers, Bogárnak	49

Novemberi elégia	50
Zsolozsma.....	51
Fekete ég	52
Valamit mondanék neked.....	53
Dünyögő.....	54
Búcsú Pasaréttől	55
Menekíts	56
Kánikulai csirkevers	57
De profundis.....	59
Augusztus-átkozó	60
Ezen a márciusvégi délelőttön próbálgatom	61
A huszonegyedik nap	62
Mea culpa	63
Ha reszketek is	64
Téliesen	65
Rigótörténet, feleségének	66
Határkövek – 1990	67
Ikercsillag	68
Ujjatlan könnyű ingben	69
Vezekeltem.....	70
Más ablakok	71
Arcodra hasonlít	72
Nem jöhetnek	73
Mellékhatás	74
Ködben, Balatonnál, csütörtökön	75
Számfejtő.....	76
Éjfél előtt	77
Rozsda öröl.....	78
Ikercsillag.....	79

Ha visszánéz

Téged se szerettelek jól

Bogár ha nézel messziről
csapódok szürke őszvégen
legalább neked nem kell mondanom
nem így akartam nem egészen
pedig azt súgtad te is
még megérdemlem a szerelmet
de hát kinek kell a fájás
jajaimmal kinek kelljek

Bogár ha nézel tudhatod
amit csak én más senki nem tud
ez a világ nem rám szabott
nekem már minden út keresztút
pedig reménykedem és várok
mert nem lehet hogy ne keressen
s valahol most is úgy hiányzom
ahogy hiányod sírja testem

Bogár most kell hogy idenézz
sejtjeim indulóban
és borzasztó nehéz az egész
a föld kifut alólam
morajlik a messzi csillag robban
de téged se szerettelek jól
hát kit szerethetnék nálad jobban
hisz te hullsz ma is a csillagokból

Sál olasz fazonú inggel

az angóra sálammal nem tudom mi lett
ahogy a nyaraimmal se
kutatok minden szegletet
mások a virágok a nevetések
hol a kék nagykockás
olaszos ingem
az a zárt kétgombos fazon
eltűntek a májusok is
hiába jönnek új orgonák
az a valamikori nincsen
öt-hatéves lehettem
mentek tavaszok telek
és hiába kerestem
nem tudtam a sálat megtalálni már
ahogy elveszett a rózsadomb bogárral
a vár a vérmező
a hármashatár-hegy óbudával
hiába kutatom
nem kerül elő
a házman utca a gesztenyés
a csepeli zsidótemető se
eltűnt ujjaimból az érted remegés
hogyan tudhattam volna előre
minden örök mint az angóra sál
és végül minden összeáll
a soha nem mozduló időbe

Nem tudom milyen dolgok fontosak

a hubble milyen képeket osztogat
s a legtávolabbi objektumok
abból az időből származnak
amikor a 13,7 milliárd éve született világegyetem
mindössze ötszázmillió volt

próbálom érteni
de néhány évtizedre kalibrálva hamar föladom

marad hogy a szanitereket
milyen jó szó
húsz százalékos ecettel fújom be miként javasolták
tényleg használ
igaz rettentő szagok áradnak
de legalább környezetbarát
van három csomag szódabikarbónám
az kifejezetten jó súrolásra
ám odáig nem jutottam
mert közben elmerengtem
a feltérképezett galaktikák számán
de a vízkő mindig kikököntetett
ahogy picit mintha habozva
végül megadta magát az ecetnek

passaréten
akkor már nagyon beteg voltál
kiöklendtéél valamit a mozaikra
van ilyen mellékhatása a sugárterápiának
próbáltam annyi mindent
praktikákkal vegyszerekkel
a barna mozaik nem engedett el

más észre se vette
hiába költöztem el onnan
mint betonra égett árnyék
a jegy azóta ott van
te meg olyan messzire
nem érhet utol semmi se
a szódabikarbóna ecet
mégis idehoznak téged

sápadt csillagrendszerek
irigylik a fényed

Hidegfront

idetette magát az októberhideg
taknyolódik a hályog
takargatod szíved
lidércesek az álmok

rossz órák rossz napok
kutatsz emlékek között
tétova fény dadog
köd hömpölyög

terek üres padok
nem tudod mi volt a tényleg
hagyod az egészet hagyod
dérkrizantémok égnék

Egy délelőtt

Néha sírnék,
de nem lelem a könnyeket.
Lehet éppen egy délelőtt.
Lehet a sötétség, lehet.

Sírnék. Igen.
A fájást üzni magamból,
mert nagyon rám férne néha,
hogy vigasztaljon az akkor.

Sírnék. Gyere,
mert egyedül, semmi-letten,
ami ragyogás, mi fény volt,
mindent utánad temettem.

Gyere. Gyere.
Még egyet ints, csak szóljál,
ne sírjak, hiszen tudhatom,
azért vagy velem, mert voltál.

Az olgás

ablaküvegezésről szóló verset
e-mailben kaptam hajnalban
feladóját kitakarták
de olga neve látszott olvashatóan

az ablakból az üveges
a lépcsőházban a szilánkokat kiszedte
berakta az új üveget
s helyére visszaakasztotta
nagyjából ennyi volt a vers
a hajnal hátralévő részében
igyekeztem felidézni az ismerősöket
köztük olgát
megfejtést a törött üvegre nem találtam
túl orosz irodalmi példákon
életem során egyetlen olga volt
az ötvenes években házi segítség bogáréknál
róla hallottam történeteket
talán ezekilencszázhatvanhatban
egy angyalföldi alkóvos lakásban
meglátogattuk

anyám szerint az üvegtörés halált jelent
bár lehet az csak tükörré vonatkozik
mégis valószínűtlen
hogyan az e-mailt bogár küldte túlról

miután felébredtem körbejártam a lakást
rendben voltak az üvegek ami érthető
mert összesöpört maga után a mester
ám azóta bennem van a félsz
egy ablakon új üveg ereszti be a fényt
és ezentúl hajnalonta
itt lesz álmaimban
figyel egy kísértet-olga

Kényszerálom

az első képben olyanok voltak együtt
hogyan nem tudom fölfogni józan ésszel
mert bogár nem viselte volna el azt a kuplerájt
ami abban az étkezőben volt ahol soha nem lehetett
hisz évek óta farkasrét foglya egy kolumbáriumban
és mégis együtt voltunk dóri is
ki tálcán ételekkel indult a lépcsős szobába
és én ahogy mindig helyette zselykével veszekedtem
hátha megérti neki szólnak a korholó szavak
de beigazolódott mint ezerszer
el kell telnie évtizedeknek hogy értsen
ha megért egyáltalán

bementem a fürdőszobába koszosnak éreztem magam
a kád tele volt szennyes ruhával
a vécé mocskos hányinger kerülgetett
ebből ma este nem lesz szerelem
nagyon nem jön össze az egész
az ágyon minden szanaszét
tudtam képtelen vagyok odafeküdni
be kell ágyazni rendbe tenni a szobát
valahogy kiszabadulni a tisztátalanságból
és főleg nem értettem bogárt
hisz miatta igazítok vázát szőnyeget
ha egyszer visszanéz
ne vegye észre hogy minden szétesett

Őrütség éjfélt után indulni versnek

figyelmeztet az elhalt szívizom
de a halállal nem egyezkedek
a jelentés a halottkém dolga
mindegy hányban és milyen napon
tizenhárom perccel vasárnap után
hagyom

az járt este eszemben
hol a határ
meddig érdemes lennem

az öregség semmire nem jogosít
mögöttem nagyrakásnyi évvel
nevetséges hirdetni valamit
amit magam sem érek föl ésszel

balga vagyok
elhasznált testben élek
bennem retteg egy kisgyerek
s a lángoló kamasz
ki csak a jónak hisz a szépnek
hiába tudja
vegyisztán semmi sem az

ha nem leszek
ki mint ítéli meg a verseket
miket magam miatt írtam magamnak
mind kicsikart vallomás
befalazott ablak
nem titkos üzenetek rejtett kincsről
szóhalmazokat mentettem a nincsből
halált szerelmet tavaszt
ha fázott a szívem
leírtam azt
leírtam ezerszer
szeretlek
bevallottam ha viszontszerettek
rengeteg éjféltutánnal mögöttem
ezt tudom biztosan
ezért jöttem

mit vehet el a halál tőlem
mindenem szétszítottam
aki akart kapott belőlem
talán csinálhattam volna jobban
eldönti kinek hatalma
mennybe jutok pokolra
csakis így lehetett élnem
vagy nem én lettem volna

Piros ász oszt, nem oszt

Összezáró idő

*az ember érzi
semmi nem a régi
körülötte jövők ragyognak
de sehogy sem érti
miért nem érdemelt jobbat*

Százsorosodik minden veszteségem,
bűneim tornyosodnak,
s ha csaló vagyok is ébren,
vallok az álminkvizítoroknak.

Bizony, kellett volna mondanom
– ma ne fojtsanak a versek –,
amit már soha nem tudok:
szerettelek, szeretlek.

Csak a hiányod hordozom,
s megértsem: nem büntetés ez,
hány év, míg végre felfogom:
te kísérsz a végtelen egészhez.

Tudod, mint rég a kisszobában,
szorongva, féltve foglak én.
Köves gyűrűt fordítok ujjadon,
részed vagyok, és te az enyém.

Kezem reszket kis melleden
– hófelhőkben a Rózsadomb –,
nincs múlt, jövő, és nincs jelen.
Kezek ölelőn, ölelőn a comb.

Azt hittem, minden egyszerű.
Minek a szó, ha ott vagyok.
Elbuktam, mint egy rossz vigéc.
Megfagyunk, hol a szó halott.

Hó hullt, vártam az esti buszra.
Nem kellett kesztyű, sál se kellett.
Ragyogva hittem, mindenki tudja:
ezentúl téged énekellek.

Így lett igaz.

Persze rég semmi lettem.
Te vagy az egyetlen vigasz
vezeklő énekemben.
Éjjel te hevítet a testem,
nappalok utánad botladoznak.
Ki megtalált, kit megkerestem,

ki után nem lehet lenni rossznak.
Ki után történhet bár akármilyen,
nem marad,
csak az összezáró időre várni.

Egymással szemben

(Koltói Anna Kórház)

Egymással szemben ültünk. Még nem ismertelek.
Vidáman fecsegett mindkét társaság.
Nem vettem észre, de már figyeltelek,
S nem izgattak az asztali szócsaták.

Néha átnéztél. Találkozott tekintetünk,
Megpihenve egymás szemében.
Ha valaki látná, azt hinné, beszélgetünk,
Merészen hajolva át a messzeségen.

Piros ász oszt, nem oszt

Az ész talonban.

Kuss minden kibicnek.

Betli.

Utolsó játék.

A szív duplán fizet.

Ősz

Véget ért harangjáték az ősz.
Ultrahangba átmenő remegés.
Ruhádat szél kötötte szét.
Hangod becéző, ibolyántúli kék.

Félek, ne eressz el

Fázok. Szorítsd meg lecsüngő gonosz karjaim
És ne eressz el. Félek, oly sötét ma minden.
A hidak úgy kacagnak, mint görnyedt mosónők
Olcsó tréfáikon, hosszú teknőik felett.
Lábunk előtt dőréen hasálnak árnyaink,
S olyan a bója, akár egy beteg kísértet.
Sántán botladozik a vízben és megcsikordul.
Lassan megy az idő, mint sötét öregasszony,
Ki fél, hogy észrevesszük, s utána öregszünk.

Ma valaki gonosz volt

Piros árnyak lopózkodnak nagy sötéten
A csendes, halottra fagyott téli réten.
Lábnymuk a hóban, sok ezer piros folt.
Úgy félek. Ma valaki nagyon gonosz volt.
Szürke felhő száll magasan, száll az égen.
Piros árnyak lopózkodnak lent a réten.
Ne menj el, ha itt vagy, nem félek semmitől.
Melletted nem rémít a sok gonosz ököl.
Árva hinták a fák, oly gyorsan forognak,
Lent a réten piros árnyak lopózkodnak.
Lábnymuk a hóban, sok ezer piros folt.
Ne menj el, félek, ma valaki gonosz volt.

Eljegyzési csók

Sovány az eső és egyre halkabb.
Itt jó meleg van bent a szobában.
Fogd meg a kezem, és segíts megszületnünk.
Megtalálni magunkat egymás mellett.
Köves gyűrűdet megfordítom ujjadon.
Jegygyűrű lett, s most eljegyeztelek.

Kedves játéknak látszik, de nagyon komoly.
Olyan, akár egy vadvirágfüzér,
Mit gyermekek fonnak a réten, s nyakukba akasztják.
Játéknak hiszik, pedig az élet az.
Csukd be a szemed, kis Bogárka,
Hadd pihenjek számmal mosolygó ajkadon.

Nyár, 1963

Arra emlékszem: sütött a nap.
Ám merre voltunk, nem tudom.
Pokrócunk a fák alatt,
túl embernemjárta földúton.

Valami síkon. Hegy semerre.
Végtelen, aranykalászos ének.
Nem volt remény kegyelemre.
Távolból indultak a gépek.

Bokrok közt pelék matattak.
Álmosítón zsoltározó kabócák
mintha jelre, kis szünetet hagytak,
s alánk fordult az égi ország.

Szemünkben éggel

egy percnyi csend
vágy egy csöpp magányra
pihenne már a szív
elhagyott kolostor árnya

vén vak kövek
takarva hús mohával
úgy lenni csöndben itt
s csak tudni van madárdal

lesve titkot
éber őz figyellek
nem roppan ág
szemünkben ég lapul meg

és semmi több
egy gyík riadva éled
haláltalan a pillanat
amíg kezédhez érek

Csikasz napokból

már nem tudlak felmenteni innen
te vagy a június minden

csikasz napokból szüless meg
bábáskodom a tüzeknek

megigézlek legyen szárnyad
gyümölcsösödj ki a nyárnak

utadból szétnyitom a fákat
madarak sírjanak utánad

térdeljen eléd a holnap
haláltalanná kidalollak

Határkövek – 1964

Erőm legyen és bátorságom,
szép szeretőmre ékszer.
Rőt koronád az alkonyi égről
ellopom, Uram, nézd el...

Ahol végleg eldőlt

Varázsolok

idehozok egy júliust
egy vízpartit egy fényeset
régít mikor még béke volt
ide hol jégben ébredek

idecsalok egy volt tavaszt
orgonaőrült májusost
az ég szeplőtlen tiszta kék
nem látszik akkor még a most

varázsolok egy őszt ide
aranyszín avart lépkedünk
még nem halál nem elmúlás
felhőtlen remény lép velünk

jöjjön ide egy régi tél
cserépkályhában tűz lobog
várjuk az Isten gyermekét
s hisszük lehetünk boldogok

Logodi utca

hol volt hol nem volt volt a Logodi utca
alatta a Vérmező
fölötte a lovasút-sziklaisándor-lovasút
ahol körbefut a hatalmas várfal
ezerkilencszázhatvannégy
november huszonötödike este
obeliszk-magas zöld cserépkályhában parázs
a szobában épp csak lengő árnyak
ahogy az izzó fából egy-egy kicsi láng felcsap

az a hol volt hol nem volt Logodi utca
még eget hasít a kedv szárnyal
ahonnan Zuglóba visz a busz
egybeolvadok a hajnalsötét gyárral
Csibész pulink mintha tudta volna
óvatosan támaszkodott hasadnak
érezze hűségét-szeretetét
a benned bűvő magzat
s akit mégse láthatott
mert a garzonban döntené kellett
ő vagy a gyermek

az a hol nem volt Logodi utca
zabolátlan csapódó szerelemmel
Bogár Kati Bogár
vergődöm tehetetlenül
mert állandó ítélet állandó kegyelem kell
tanulni elfogadni a felnőttiséget
hogy minden pusztulás onnan indul
ha nem szeretsz már ha nem szeretlek téged

az a hol volt Logodi utca
ahová borral jöttek a verstárs-barátok
ahonnan világváltásra csalogattak a kocsmák
égig szökött a kurtítatlan álom
ahol bámultunk a lebukó napra
mint Tóth Árpád a rondellákon

az a volt Logodi utca
ahol végleg eldőlt mehetek bárhová tőled
soha nem fogok elérni másig
az a talán igaz se volt fiatalság
volt Logodi utca
az a hetvenkét lépcső a lakásig

Szieszta

Ma délután újra a Logodi utcában voltam
a lépcsőházban ráköszöntem a szomszédokra
emlékeznek ránk visszajöttünk
és rendezgettem az egy szobában
mindenről tudtam mindent mi merre hol van
a galéria tűnt kicsit idegennek
mert a valóságban persze nem volt
de tetszett és elfogadtam mint odaillőt
és jó volt látni a stukkókat rozettákat
– észre se vettem az eltűnt negyvenhárom évet –
amikor odamentünk az üres lakásba
ujjongtunk a miénk: tényleg
becsuktuk az ajtót és a parkettára fekve
nyitott szemmel álmodtunk csodás életet
és ott feküdtünk és jött reggel este
és nincs ki szólna már ha tévedek
mert üresség van egyedüllét
s mikor egy ilyen álomba beleébredek
csak szidom a világot
ahol azért kapunk hogy visszavehessék.

Bárzongorista

kezd az agyamra menni
a bárzongorista
a vadrózsából került a tabánba
ahogy beléptünk nekünk játszott
neked white lady az asztalon
és nem jut eszembe
pedig alig több mint negyven éve
hó esett
szikrázott december
felakasztottam a kabátod
a zongorista
ahogy beléptünk nekünk játszott
alig volt több
kezd az agyamra menni
hogy mennyi éve
a tabán
nem a kakas
a presszó
mindig színház után
még *hatvankilenc előtt*
neked white lady az asztalon
kezd az agyamra menni
a hogyhívták zenész
mit játszott
nem tudom
fogason kék
tediber kabátod
szép szikrázó havas december
lehet hogy piafot
piafot szerelemmel
ahogy beléptünk nekünk játszott
asztalokon fehér terítők
a rojtokra jól emlékszem
csak az arcod nem áll össze
nem
az istenért sem

Üres póráz

Mivé leszek még: nem tudom.
Sodor az esős április
közönyösen. Mondhatnám: unom,
de milyen jó most még várni is.

Hat évtized múlt, s az orgonák
holt-májust ígéznek vissza.
Bársonyosak, illatos-lilák.
A kúszó villamos: giliszta.

Megyek haza: a semmi vár.
Nem kopogok, nem csengetek.
Hat évtized múlt: ennyi jár,
de voltak szép esetlegek.

Eszembe jutsz – bolond beszéd,
hisz negyvenöt éve ott vagy –,
s bár készül már, mi szedne szét,
ma nem hagyja még: nyugodjak.

Nézd: a Vérmező zöld, virágzik.
Csibésszel épp most indulok.
S valami mégis úgy hiányzik.
Üres póráz előtt a múlt kocog.

Rózsák a Vérmezőről

ki emlékszik a rózsacsokorra
amiért a Vérmezőre űzött a részeg este
a feldőlt vázára
sebektől csúfított kezemre
ne mondd hogy nem hoztam virágot
tocsogott a víz áztak a vérszínű szirmok
részeg volt az este részegek az évek
a tizenegy év a várban
hányingerig dédelgetett álmok
hit egy jobb világban
mesékben forgatott fiú
szórtam eléd sallangos verseket
törölgettem arcod bánat-patakjait
ki emlékszik a csokorra
ki rád
ki a semmiből lángoló felem lettél
aki tűz nélkül hagyott
aki nélkül létezem
de csak egy rothadó fél vagyok

nem hittem istenekben
hogymint sorsunk elrendeltetett
de nem lehetne álmodni szebben
hogymint én megátkozott
találkozhattam veled

ma már minek királlyá lennem
dideregtető trónteremben
feküdni baldachinos ágyba
azért hogy hiányod remegjem
összekarmolt részeg rózsárra

Azért

mert jó szagú vagy
 mert ének
mert ünnep a
 hét közepén
mert kidobolnak az ujjaim
 az asztalokon
mert te vagy a ritmus
 a percenként hetvenkettő

Felkészülve a napra

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
leszakadva az éjszaka partjairól
magamra húzom az utazók ruháit
megmaradásra késztet bevetésre vár a kávé
a cigaretta a gyógyszerek

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
a percek nyűszítve jönnek
valószínűtlenné leszel idegen
szád sarkán egy álomból lopott mosolyban
talán még ott vagyok
s még úgy tapadsz hozzám öntudatlan
mint anyjukhoz a fel nem nyílt szemű állatok

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
a spórolós nap lekapcsol holdat csillagot
kisimul a galambok felborzolt tolla
csipegetni a fényt lepörögnek a terekre

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
huszadik századi Odüsszeusz
gályám padjához láncolom magam
nincs bennem nyugalanság
se remény új kalandokra nincsenek

amikor utolér és határtalanná válik a reggel
leszakadva az éjszaka partjairól
felkészülök a napra
köszöntöm életem díszleteit bérletet mutogatva
amíg lehet
amíg lehet
amíg le nem tartóztatnak a reggelek

Én is a Logodi utcában

hajnalban kell a vérmezőre érnem
mikor kosztolányi már zár az égen
én más helyre járok más kioszkba
a délinél ötkor nyit a kocsmá

föltámadni sörtől inni fél rumot
hinni mások lehetnek a holnapok
álmos sötét az alkotás utca
csipás lámpáknál várunk a buszra

hogyan valaki vendége lennék én itt
francokat a reggel zuglóba szédít
kába emberek feje bólogat
ringatnak fázós törött álmokat

új megálló újabb adag a présbe
azt se látnánk ha minden csillag égne
verseny áruház a rákóczi út
az ál-gutmann-gatyás neonfiúk

innen már nem semmi költőnek lenni
indulni a hajnali busszal menni
két kenyér között vinni az estét
nekem ez a hajnali részegség

a hungáriánál egy hubertuszra
leszállni az ég még nincsen becsukva
gagyit ezüstöz rám a holdbazar
mindjárt hat óra fújni vár a gyár

Kardot közénk

ne várj rám este szerelemmel
erőm melléd zuhanni van csak
fektess kardot közénk
meg ne kísértsen az álom
a hóhérmosolyú hajnal előtt
mert megindulnak az órák
földarabolni testem
és elrothadok a város
négy kapujára szögezve

Az első kép

nem látok arcod mögé
kitagadod a világot
fekszel klórszagú ágyon
szekrényeden virágok

szemed kapui zárva
csuklódon mécsesek
égszínű lobbanásban
mutatják véredet

vizes hajad alatt
rózsacsokor-váz
vörös betűk izzanak

SZÜLÉSZET
SPORTKÓRHÁZ

Hajnali inkarnáció

Mielőtt e fehér papírt az asztalra tettem
minden tiszta volt
nem szándékoztam fontos dolgokról írni
gondolataim elfordítva az évek meddőhányóiról
megállapítottam: ha nem is ideális
de neked nekem
az adott körülmények közé csiszolódott életünk
kielégítőnek mondható.

Szemem a Hármashatár-hegy fáit-bokrait mérte
figyelman kívül hagyva az ablakot
túl a tárgyilagosságon rögzítettem
a hófoltok zsugorodóban
nedveket gyűjt a föld
elérkezett a hetednaponkénti reggeli fény szobánkba
s a szombaton halálra ítélt vekker döglötten áll
nem asszociáltam langyos nyugalomra
alvó fiunk csupasz fenekére húztam a paplant
s meggyújtva kávé utáni sokadik cigarettámat
gondolataim elfordítottam az évek meddőhányóiról
kiráztam agyam hatnapnyi gondját
s figyelman kívül hagyva az ablakot
szemem a Hármashatár-hegy fáit-bokrait mérte
azonosítottam a hófoltokat
koordinátáimat
hogyan bemérhessen a tavaszi szél

Rekviem egy elveszett rekviem fölött

„csak én dünnyögök egy holt kutya mellet”

Egy régen elveszett verset kerestem.
Most már tudom: nem találhatom.
Suta hasonlattal mutatok a vízcsöppre,
mindegy: pocsolóba vagy tengerbe estem.

Biztosan nyár volt. A Filatori-gátnál,
jó harminc éve. Egy toronyházban laktunk
– s bár felhők már akkor is jöttek-mentek –,
állítom, az még nem egy kitalált nyár.

Mert hét-közben esett s kint gomba várt,
a Pilist kutattuk földszagú vasárnap.
Délután, mert délelőtt még Sződligetnél úsztunk,
majd meglátogattuk Szentlászlón Gyulát.

Akkor épp ott tanítóskodott
– persze még meg sem írtam azt a verset –,
csak mesélem, való volt az a nyár,
s hogy gondoltam volna, mára hova jutok

vesztett verset keresve, így harminc év után.
De nem csoda, hisz annyi minden semmi lett,
volhatott akkor bár-akármilyen,
ma már szegény anyám sem ismerne rám.

Fiam idézte fel a fönti sort.
Hogy benne mért ragadt meg, nem tudom.
Keresgéltem, de semmi. Ám mindegy is,
rég egy rekviem kiért, miért szólt.

Vér és virág

Ha érteném a működését,
könnyítené a dolgomat.
Tudnám a receptet, a mércét,
mint sodródik a gondolat.

Nagyritkán visszapörgetem,
emlékembe mi mit hozott.
Máskor csak eltöprenkedem,
ami gyötör, miért van ott.

Könyvet lapoztam, verseket
– néha a költő is olvas –,
egy-egy sor távolra vezet,
pillanat, s nem tudni, hol vagy.

Valahogy így jutottam messze,
a világgá ment drogista
Mária-kútjához, Názáretbe,
majd kétezer évvel vissza

Óbudára, a nagyszobába.
Léceken feszül a repró:
ül a gyerekekkel, ül a Drága.
A Csúcs-hegy odakint ócska freskó.

Nevetünk. Minden lehetne jó is.
De nem. Az élet szétesőben,
nincs hangod, hogy újra szólíts,
titkok zárnak el messze tőlem.

Vers visz, csapódok, mintha szélben.
Vér és virág ma már az arcom.
Álmokból hatvanhárom évem.
Csak maradjon még, kitartson.

Ha tudnám receptjét, a mércét,
mihez kezdenének a párkák?
Ma minden versem új remény még:
a hosszú sorokat visszavágják.

A vers szülőhelye

az íróasztalom kb. 90×45 cm-es
fiam kiszolgált gyerekbútorából (némi mesterkedéssel)
évek óta a *tett színhelye* már
a barna műbőrön amivel bevontam
sok lehullt parázs
s hajdan-volt három kiscicánk körömemlékei
itt ülök reggelente
nézem az évszakok hogyan vonulnak
itt kellene betűbe merevülni a versnek
– hűlő kávé cigarettafüst –
mikor még alszik a feleség a gyermek
s a velem ébredő kutyánk
a homályba bújó szőnyegen szuszog
s már új álmában mozdul viszi a lába

íme a vers szülőhelye
így lehetne mondani szépen

nézek délkelet felé
vonulnak vonulnak csak az évszakok
rövidül a kiszabott idő
a reggelek verstelenednek

még ide ülök menetrend szerint
kezem ügyében toll papír
szolga vagyok csak
más aki diktál
hát kell az alázat
ha megkondul az a kezdeti félhang
elnévtelenedjenek körülöttem a tárgyak
semmibe hulljon a kutya szuszogása
hogy megindulhasson a betűk hadserege
a századik az ezredik
halálomig beismerő vallomásra

Belőled él

Hogy mennyi év, és mennyi még,
s isten ki tudja, hol van?
Éltünk, s élünk még annyian,
és minden igaz és valótlan.

Testünknek nincs jövője, múltja.
Épít, lebont a bölcs anyag.
Nem létezik se volt, se újra,
csak a szigorú vagyok, s a vagy.

Nincs büntetés és nincs ajándék.
Szememből villan rád a Nap.
Mögöttem belőled él az árnyék.
Vakságaink halálosak.

Hogy mennyi év, és mennyi még?
Ugyan, ki válaszolhat?
Tartózkodási engedélyt,
nekünk sem küld a holnap.

Határkövek – 1982

Miénk volt minden álom itt,
ha értünk jött az este.
Közös volt félelem, kenyér –
de nincs még semmi veszve.

Fekete ég

Kialakult

kialakult az emlékek rendje
a boldogságnak épített lovat
nem vontatják a végtelenbe

A vízóra-leolvasó

Mikor a vízóra-leolvasó elmegy,
a kertek alatt számlára élesednek
a vízóra-aknák.
Ez a rendje, mondogatod,
teljenek a naplók,
mert végül is az a biztos,
ha állandóan közöttünk van
a vízóra-biztos.
Semmi se veszhet kárba.
Ez a valódi origó!
Ha esik, ha fúj,
járja a kertek alját, járja.
Csapódnak az aknafedelelek,
telnek a naplók új adatokkal,
a Nagy Hivatalban készül a számla.
Bárhogy akarnád rejteni titkod,
tudod, hogy újra eljön a biztos,
és minden, és mindenkor
össze van írva.
Haláloddal sem mehet a sírba!
Látod, ahogy jön,
villan a lámpa,
telik a napló, súlyosul a táska.
Nem menekülsz, ha reggel, ha este.
Nem menekül a szerelem se.
Ablakod, ajtód hiába zárnád,
tudod, hogy készül,
hozzák a számlát.

Balatoni anziksz

A terasz korlátjának támaszkodva nézzük,
az ég tisztulni kezd.
A déli-part fényei kihunyóban.
1986. július. Szepezd.

A szél a kerteken
susogó zenét hoz át.
És holdat, sok-sok csillagot
ringatnak lent a fák.

Ma este béke van.
Rossz hírek nincsenek.
Pár éhes denevér suhan
a tükrös tó felett.

Nem gondolunk hát semmire.
Mi fájni tudna, távol.
Hagyjuk, ez a percnyi csend
kihazudjon az út porából.

Őszi vers, Bogárnak

Az ablakon a madarak belesnek:
Október mindent bronzba önt.
A jegenye zörgő levelet peregtet.
Riadt szívünkig ér a csönd.

Valahol avar ég. Kósza füstje
tömjénezt. Válunk templomosra.
Aranyba öltözünk, ezüstbe.
Készülünk a végső nem-tudomba.

Majd jön a szél, hogy elröpítsen:
találjunk boldogabb hazát.
Valahol él talán egy isten,
ki a menthetetlent menti át.

Novemberi elégia

Ősz öregasszony, ködhajú Gorgó,
itt a november, kedvesem.
Hamuszín hajnalt űz a csikorgó
szél a kifosztott kerteken.

Így élünk rendben, negyven éve.
Megint Halottak Napja van.
Nem fázunk, jutott kenyérre,
de nincs szavad, már nincs szavam.

Negyven év. Latyakra, sárra
hártyát terít a dér, a fagy.
Szöknénk idegen, messzi másba,
de lennünk már csak itt szabad.

Ébreszt, betér hozzánk a reggel,
fölröptet éhes varjakat.
Forró a kávé, a cukrot keverd fel.
Valahogy ez az ősz is elmarad.

Zsolozsma

mögöttem negyven év
és olyan magam vagyok ezen a kurva november estén
mint isten lehetett az első napon
érezem a csontvázreszketésű fákat
dérbe öltözött avarban sünök tüskeremegését
Uram nézz ide
kertem minden virága tépett
összkomfortos semmiből nőnek a csodátlan évek
nem adsz életjelet
pedig elkelne most a jó szó
tolvajmód szökő esték sokkjaira a testmeleg
mert elrothadok ebben az esőkönny-szagú gyászban
mocsokba szennybe húz
elkorcsosul a szárnyam

Fekete ég

Ránk dől január.
Hova lettek a szikrázó esték?
Csikorgó lépteinkkel a régi havak?

Tengernyi kincsünkől mi maradt?
Ami jön, minden idegenség.
Varjúmagányra kattan a zár.

Valamit mondanék neked

Valamit mondanék neked.
Valami szépet,
hogy minden fontos itt
hogy kell az ének,
és érdemes volt
– ellenünk hiába tört akármi –
ezt a reményt hazudó
márciust kívárni.

Valamit mondanék neked,
ameddig szólni szabad,
amíg az ibolya-égre
a halál ki nem tagad,
s pecsétjét szánkra üti
a kozmikus csöndnek.
Valamit mondanék neked,
ha a szótól lenne könnyebb.

Valami titkot mondanék.
Csak én tudjam s te tudd.
De lesz-e hírvivő szél,
s ha lesz, füledbe jut?
S ha hallod, érted-e,
miért vacog, remeg
ez a nagyfiú-költő,
ha valamit mond neked?

Dünnögő

A Nap sehol.
Vak, szürke ég.
A Hold, ki tudja, merre?
Tépett karú mackóm repül.
Véres kötés az este.

Se itt, se ott
e pillanat.
Holnemvolt kút az arcom.
Újabb rovást kap homlokom,
felhőt von rá az alkony.

Pa-ramm, pa-ramm –
magam vagyok,
borostyán-gyász avarban.
Úttalan úton dünnögök,
csak el ne higgyem: baj van.

A Hold sehol.
Vak, szürke ég.
Véres kötés az este.
Hiányod sebe üszkösül.
Új nap, ki tudja, lesz-e?

Búcsú Pasaréttől

a fontos dolgok is elenyésznek
emlékeid közt nem találod
széthullik mint a rigófészek
hiába keresed hiába várod

erkélyünk alatt aranyág magyal
a sas-hegyre látni a kert fölött
messzibe vesző lombjaival
fekszik akár egy kutyakölyök

kapkod nincsnevű csillagokhoz
a korlátnak támaszkodva nézem
elalvóban fülemüle csattog
ennyit sikerül megidézmem

évek óta magamban siratlak
az életről mesélek neked
hiába nyitott minden ablak
nem rejthetem el rettegésemet

hallgatjuk a rigók rekviemjét
megpróbálunk hinni a jónak
milyen szemérmes is az emlék
letakar elvisz tőlem a holnap

Menekíts

száll röpkül a nyárfa magja
ne hagyj itt ne hagyj magamra

nincs szavam a nemlevésre
csak a vagyra csak a mégre

testem fárad földre göbbed
röptesd újra újra röptesd

érted vagyok legyél értem
adj hitet a szenvedésben

fölöttem az ég ha megdől
menekíts a félelemből

benned halok értem élj itt
teremtéstől teremtésig

Kánikulai csirkevers

hajnalban ébresztő meleg
odatettem a gázra a csirkét
benne a lábak direkt neked
a fejet én szeretem
zöldséget tisztítottam
kiraktam az ételhordót a pultra

nyári hajnalokon odaálmodom magam
a konyhaablakból a svábhegyre látni
érezem a levesillatot és arra gondolok
hogy fogsz örülni amikor a jénaiba teszem
a cérnametéltet lábat
omlósra főtt felső combot a zöldségeket
fölpolcolom hátad mögött a párnát

uramisten milyen messze van minden

kezemben nejlonszatyor
megyek az ötvenkilenceshez
holnap ne gyere mondd
ebben a kánikulában
majd szombaton
mit ennél kérdezem
csirkelevest tudod
valamiért mindig azt kívánom
kicsit elmosolyodsz
ez nem az ortopédia
ide behozhatod a lábat

de messzire van az a hajnal
csak ebből a melegből kimeneküljek
figyelem szaporodnak a szívszorítások
persze neked úgyse mondanám
nehogy lelkifurdalásod legyen
akkor szombaton
vigyázz magadra mondjuk
te ott én az úton

a szépilonánál fröccsöt iszom
a bódé mögötti pultnak támaszkodva
nem tudok gondolni semmi szépre
talán az árnyék
a házmán utca gesztenyése

ezerszer végiggondolva
nejlonszatyorban minden
nem jut eszembe semmi
tudom
hiába a hőség

indulni kell menni
külön üvegben a zöldség cértámetélt
csak a címet várom
hová kell utánad vinnem

De profundis

nem kell több szombati vers

ezután ha közeledik az ünnep
csak a sámánok dobzaja lüktet
zeng az örült tá-ti-ti zeng csak
dübörög döng a nem vagy a nem vagy

pedig hát tudtad: én vagyok
ácsolni föléd holnapot
megbúni fagy és szél elől
együtt a föld az ég ha dől
hogyan holtomiglan hogyan holtodiglan

de csak a dobszó csak a nincs van

egy zöld boríték egy fecni papír
rajta a nincsen a nem vagy a hír
hogyan gémbereedik hűl fog a tested
s én sírom e tá-ti-ti iszonyú verset

még menni kéne menni messze
nem látszik még a völgyeresz se
most érnénk épp a hegyre fel csak
ki engedte hogyan szökj hogyan elhagyj

por lettél semmi arctalan
por vagyok semmi én magam
por a te szemed por a szád
száll a mindenség pora rád
és hull szitál akárha köd
és eltemet veled beföd

lekoppan hat nap hat feje rá
dübörög a nem vagy a tá-ti-ti tá

Augusztus-átkozó

légy százszor ezerszer átkozott
jöjj szeptember október záporozd
törd minden ágát fújd világgá
ne lehessen újra nyárrá

vakítsd meg szórj szemébe port
virágtalanná semmivé tarold
hozz keserves ősz rá gyász havát
sosemvirradó éjszakát

hóval verd jéggel ostorozd
a gyümölccsel bájoló gonoszt
mert árva lett halott minden itt
s nézte nézte az Isten is

ne lehessen újra nyárrá
törd minden ágát fújd világgá
jöjj szeptember október záporozd
átkozott legyen átkozott

Ezen a március végi délelőttön próbálgatom

mint ezerdarabos puzzle-t azt a délelőttöt
persze akkor nyár volt augusztus meleg
és hiába kínlódom nem tudom összerakni a történetet
fényekre emlékszem sötét ruhákra
két oldalt mocskok kandeláberek
de nem érzem a denaturált szesz szagát
az adta-e a halványsárga fényt
vagy már múltangolás volt gépzene
amire a tűző napon lehorgasztották fejüket a csokrok

ezen a március végi délelőttön
próbálom elhitetni magammal
a csöndszünetekben rigóhang cinke szólt
és békésen a méhek bogarak zümmögése
de ezt csak most akarom beilleszteni a képbe
mert egyáltalán nem emlékszem arra se
kik álltak mellettem
csak rémlik annyira fájt a derekam
hogyan hiába váltogattam a lábam
és vártam rakják a kocsira a virágokat
induljunk talán múlik a zsibbadás
és neked is borzasztó lehet várni a napon bezárva

ezen a március végi délelőttön
lényegét tekintve valami összeállt
ami meg sem közelíti az akkort
de tudomásul veszem vannak dolgok
amiket hiába akarok újra és ezerszer megidézni
a tovagördülő évek fölmozsolják a felejthetlent
előbb a számok homályosulnak
később az arcok
és ma már elfogadom ha nem is értem
működik az önvédelmi rendszer
ami nem hagyja kibogozni a réget
és súlyát veszti az is lesz-e ki akarja rám a választ
akibe hiányként beleégek

A huszonegyedik nap

Eltelt egy nap, és újra egy,
és ez is együtt és veled.
Ennyi a halál, látod, ennyi.
Nem-lennem kell, hogy tudj ne-lenni!

Magad, belőlem haltad el,
de vagy, míg nekem vanni kell,
mert egylétünkben, anyagtalan
nincsed súlyát hordozom magam.

Hiába romlott össze tested,
bennem te maradsz csak egynek,
s ha bárhol is, ha millió darab vagy,
naponta újra, újra összeraklak!

Mea culpa

hallgasd hogy jajgat a szél
hallgasd csak
vetkeznek a bokrok a fák
jajgatnak

jajgat a levél és
jajgat az ág
jajgat az ég csupa
jaj a világ

rám feketülnek
rínak a varjak
búvik a jázmin a földbe le
jajgat

gyászuló ködbe
éjbe takarva
krómhideg álmok
visznek a jajba

templomok éteri
jajszava brong
jaj hova szökjek
jaj hova mondd

jaj kire vár kinn
a dér-ravatal
az ónszínű csönd
ha dörren a jaj

arcomat Isten
a Semmibe gyúrja
maxima culpa
mea maxima culpa

Ha reszketek is

téliesül már
halkan a cirkó zúg duruzsol
kezemben füstöl
sokadik cigarettám
szívemen szűkül
a koronaér
aggódón biztosan
idenézel rám
hisz jól tudod
amit nem tudhatok
de nincs sok okom
az ittmaradásra
ha élni nem élni
majd ugyanaz
s bár reszketek még
nem sejtve a titkot
mit rejteget
az űri sötét
élni már éltem
épp eleget eddig
hogyan tudjam e földön
nincs menedék

Téliesen

hiányod átsüt vértemen
húsomból él a félelem
holdszemű fehér éjjelen
kísértetarcod vérezem

Rigótörténet, feleségének

Áll az ablaknál. Mögötte hangtalan, üres a lakás.

Mellényét ösztönös mozdulattal összébb húzza. Már fűteni kellene. De maga miatt? Ezért nem főz már hetek óta. A kutyának mindennap készít valamit. Az, hogy etetnie kell, hogy gondoskodnia kell róla, időről időre visszazökkenti a valóságba, hogy ez az élete.

Áll az ablaknál, a bokrokat nézi. Az ősz már bizonyosság.

Időnként végigremegteti a kertet a szél, hullanak a barna-vörös levelek számolatlanul.

Érzi, ahogy a feszültség erősödik benne. Az egész világot nem lehet átrendezni, hiába dobál ki mindent, benne, belül mozdulatlanok, mozdíthatatlanok az évek. Tudja jól, s mégis, öncsaló módon próbálja átrendezni a múlt jeleit. A lakás már olyan, mintha nem is ő lakna benne. És mire ment vele? Ha becsukja a szemét, visszarendeződnek a tárgyak, mert belül minden mozdulatlan.

A rigókról mindig beszámolt. A végén már csak a rigók maradtak. Róluk mesélt. A két fiókáról, hogy kiröpültek, hogy üres a fészek... – Róluk írj... a rigókról...

A temetésen semmit nem érzett. Tudta, cirkusz, színjáték az egész, hogy ott a számlán a virág, a drapéria, hogy mennyiért kapcsolják be a magnót, a gejl kandelábereket. Mi köze ehhez? A búcsúztató pátoszos, semmitmondó, fizetett szavához? De a színjáték kell, s odaállt, hogy megtapogathassák oldalán a sebet.

A fészek darabjait gondosan összeszedi. Alaposan körülnéz, hogy nyoma se maradjon. Saras cipőjét a fűbe törli.

A postaláda üres.

Téves telefonok is alig jönnek.

A rádió, a tévé döglötten áll.

Mögötte, a szőnyegen alszik a kutya; álmában nyühhög.

Nézi a bokrot, az üres fészek helyét.

Sötétedik.

Belül minden mozdulatlan. Nyakukat nyújtogatják a kolduló fiókák. Tombol a nyár.

Határkövek – 1990

Esővert, üres a fészek.
Fölrúgja, továbbmegy a nyár.
Ha lesz reggel, nélküled ébred.
Huszonhét év – hát ennyi volt, Bogár.

Ikercsillag

Ujjatlan könnyű ingben

már semmi sincs az égvilágban
szűkülő erek szédülés
zsibbad a lábam fáj a hátam
de élek és ez nem kevés

már semmi sincs a semmi minden
vihar csitul szél szendereg
várok ujjatlan könnyű ingben
még találkoznom kell veled

már semmi sincs a semmi sincsen
kezemben régen nincs-kezed
semmi lóg üres bilincsből
idehazudom emlékedet

Vezekeltem

a kezedre emlékszem a szádra
lehet már ősz volt kint lehet
valahogy átmenekültünk a nyárba
azután halálig veled

ahogy szólsz a hangodra emlékszem
ahogy kérdezed: szeretsz-e
s én itt fekszem azóta is csak ébren
te feszítettél keresztre

nem megyek hozzád már évek óta
hittem így könnyebb lesz talán
kudarcba fulladt minden próba
te vagy az egyetlen hiány

az időm elfogy letelik
bűneimért vezekeltem
élek ameddig engedik
hogyan itt tartsalak a versben

a hangod szád kezéd emlékezem
érezlek tapintható vagy
míg maradnom kell dolgomat teszem
soha nem mondtam le rólad

Más ablakok

régi függönyünk mintáit nézem
ülök a gépnél
fennakadva a messzeségen
mintha az akkor lenne a végcél
mikor egyszerűnek tűnt minden
hogyan hihettem volna
nélküled múlik el huszonnégy évem

jöttek velem a régi függönyök
védőim
de semmi sem örök
változnak otthonok ablakméretek
menthetetlenekkel küszködöm
takarok bántó fényt
ősz-ködöt

tavasz a naptár mutatja
régiből nézem mintáit
belőlük inkarnálód szavakba
álomba szédülök ébren
elbűvölt istenadta
fölfényesedsz a szürkeségben
ne maradjak magamra

látom csukott szemmel vakon
komondorarcú hegy
néz be hozzánk az ablakon
mikor még ketten vagyunk az egy
itt már minden semmi rom
nézem a szemed
arcodat régi függönyről olvasom

Arcodra hasonlít

Arcodra hasonlít a város,
bevésődve, maródva sejtjeimbe
romházaival, sok zegzugával,
hogyan orgonái merre nyílnak,
hol lapulnak bronzos gesztenyék.

A városra hasonlít arcod.
Rejt nem múló fényeket.
Fékcikorgást sikítsz a sarkon,
esőtől futva érkezem.
Város-arcunk vagyok: az alkony.

Vésődő gesztenyék bronz,
nyíló arcváros-orgonás.
Kóbor esők a zegzugokba,
a fényeket fékek üvöltik át.
Ház sehol. Visszadőlünk a romba.

Nem jöhetnek

irgalmatlan béke van
augusztusi
ilyenkor rossz nézni
a távoli égre
mindent takaró nap
pillogni a fénybe
mi az a pár milliárd év ahhoz
mit arra kap ki él
élje

augusztus
veszettül magányos

harangoznak
hat óra
nem szól csengő
letört a csönd kopogtatója
fölbukó ocsmány szavak
nem könnyebb
csak ringatod magad

nincs zár a címemen
nyitott a pécém
jelzem ha eszem
kint vagyok a vécén
és ez az egész
így
nagyon szar

nem vittél magaddal

gyalázat
mikor az ember rádöbben
hiába nézi a sort
van aki után
nem jöhetnek többen

Mellékhatás

miután fölkeltem és megint vérzett az orrom
elfelejtettem az álomban írt verset
töprengtem hova tűnhetnek
a fészükéből kiesett gondolatok
amikre úgy emlékszünk
fontosak valamiért

természetesen a vers tökéletes volt
a vérhígítónak esett áldozatul

hogyan döntsem el mi a fontos
ócskává meszesedett ereimben a rög
vagy a vers ami behúzódott a tudattalanba
és azon munkálkodik
összetapasszon parányi lemezecskéket
a soros szívrohamhoz

Ködben, Balatonnál, csütörtökön

(45. házassági évfordulónk előtt)

Dombnyi hegy. Őrzője várrom. Nincs túl hideg.
Sejlő vadszőlőarany. Hajlnalszigliget.

Ablak. Fénytelen. Fák bújnak meg a ködben.
Rekedt varjúhang. Alvó szoba mögöttem.

Elégikus. Vehetném decemberesre.
Lenne misztikum. Akarnám, hó is esne.

Jövő héten Katalin. Most csönd, a reggel.
Remény, szerda volt. Didergek nincseneddel.

Szigliget, 2009. november 19.

Számfejtő

Megyek az utcán, számolom a fákat.
Számolom hány lépés a következő házig,
hány lépés még a templomig,
hány HÉV, autóbusz hagy el a térig,
hányan vannak, kik szembe jönnek,
s hányan hagynak el, számolom.
Megyek lombcsupasztó őszben.
Bokrokon, fákon rothadó fészkek.
Ami valaha titok volt, pucér.
Minden vacak szél beletéphet.
Megteltem gyűlő nemvagyokkal.
Számolom, és persze elfelejtem.
Hát egyre többször mondom: nem tudom.
Lángtalan tüzem kormol.
Számolom, ki merre, hol vészett el,
mikor bukkanhat elő egy új seholból.
Megyek, az utca, mint a semmi gödre.
Mit számít az, mit számolok.
Beér az ősz, rejt trampli ködbe,
még kivillannak csontló verssorok.
Valahogy el kell hallgatni a dalnak.
Reggelek jönnek, zúzmarások.
Bezúdulnak mezőkről a varjak,
véget vetni minden számadásnak.

Éjfél előtt

már nem számít
reggel van-e este
havat söpör a szél cifra kertet
nyújtott lépésekkel mérem az időt
mint egy kerítésszerelő

visszanézem az éveket
minden kilencen áthúzva egy
épül a hetedik kereszt

még érzem a holnapot
de néven már nem nevezem
a hídon akkor megyek át
ezért mindegy reggel este
folyó ahova érkezem
vagy óceán ami magába szív
és partra vet

Rozsda öröl

Kevés szó őríz és teremt.
Csupasz, őszi bokrok ágán
szikrázó, zúzmarás a rend.
Emlékedből él a sármány.

Felejtett fűrészt a kertben,
ragadozó rozsda öröl.
Megfog, elereszt a versem.
Haló ág hullik a töről.

Alanytalan, vak mondatok,
hangszereim, megrepednek.
Kiürítik a holnapot.
Csillagok mögött kereslek.

Ikercsillag

elrejtettem arcodat
őrzője vagyok ötven éve
látlak hallom a szavad
lettél mindenem miértje

hány zúzos éj és nappal
tavaszok telek nélküled
mit vittél tőlem magaddal
vak lettem dalt őrlő süket

napvilág a holdat
félmagadat hagytad itt
meglellek akárhol vagy
hiányod hozzád angyalít

akárha ikercsillagnak
nincs nélküled-jelem
szemem rád nyíló ablak
minden más titok legyen